

Αἰγίσθῳ ἐν τῷ φόνῳ (Αἰγίσθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε ἕκτα σὺν οὐλομένη ἄλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας), ἣτις δολίως ἀπέκτεινε τὴν Κασάνδραν παρὰ τῷ ἀποθνήσκοντι Ἀγαμέμνονι καὶ ἣτις εἶτα σκληρῶς ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μὴ θελήσασα νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ κατερχομένου εἰς τὸν Ἄϊδην. Διὰ τῆς ῥήσεως: ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός (427) θρηνεῖ τέλος τὴν τύχην αὐτοῦ ἀποθανόντος, ὅτε ἐπανελθὼν οἴκαδε ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἀπέλαυε τῶν καρπῶν τῶν ἑαυτοῦ μόχθων ἐν μέσῳ τῶν ἑαυτοῦ οἰκείων (ἦ τοι ἔφην γε ἀσπάσιος παῖδεςσιν ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσι οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι). Τέλος ἐν τῇ δευτέρᾳ Νεκυίᾳ, ἣτις εἶναι πολλῶ νεωτέρα, παρίσταται ἡ Κλυταιμῆστρα ὡς ἀληθῆς φονεὺς τοῦ συζύγου (κακὰ μήσατο ἔργα κουρίδιον κτείναςα πόσιν 24, 199 κέ.), εἰ καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὑπερβολικὴ ἔκφρασις περὶ τῆς συμπράξεως αὐτῆς, ἥς τὰς κακὰς φρένας ἀντιτίθησιν ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν πίστιν, τὴν δὲ κακὴν φήμην πρὸς τὸ κλέος τῆς Πηνελόπης.

Κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν τὸ αἴτιον, ὅπερ ἐπήγαγεν τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἶναι φιλαρχία, μοιχεία, ζηλοτυπία. Ὁ φόνος εἶναι κυρίως ἔργον τοῦ Αἰγίσθου, φονευομένου διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, ἐκπληροῦντος οὕτω πρὸς δόξαν ἑαυτοῦ τὸ καθήκον τῆς ἐκδικήσεως. Περὶ τῆς θυσίας τῆς Ἰφιγενείας, περὶ τῆς μητροκτονίας καὶ τῆς καταδιώξεως τοῦ Ὀρέστου ὑπὸ τῶν Ἐρινύων οὐδεὶς λόγος γίνεται, καθὰ καὶ ὁ Πυλάδης εἶναι ἄγνωστος τῷ Ὀμήρῳ, ἡ δὲ Κασάνδρα δὲν ἀναφαίνεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς προφῆτις.

2. Πάντα ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ εἶδη τῆς παραδόσεως ἀνεπτύχθησαν καὶ διεπλάσθησαν πρὸ τοῦ Αἰσχύλου ἐν τῇ μεθομηρείῳ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ ποιήσει.

Ἐν τῷ ἔπει Κυπρίοις προέλεγεν ἡ Κασάνδρα τὰ κακὰ ἐπακόλουθα, ἅτινα θὰ εἶχεν ἡ εἰς Λακεδαίμονα πορεία τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἶτα ἐμνημονεύετο ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, ἡ συνάθροισις τῆς ἐκδικητικῆς στρατιᾶς, ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐν Αὐλίδι ἐπελθοῦσα ἄπλοια, ἣν ἔπεμψεν ἡ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα διὰ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅστις καταβαλὼν ἔλαφον εἶπεν ὅτι καὶ τὴν θεὰν τῆς θήρας ὑπερβάλλει κατὰ τὴν εὐστοχίαν, καὶ τέλος ἡ ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος ὑποδειχθεῖσα θυσία τῆς Ἰφιγενείας, ἣτις ἐπὶ προφάσει γάμου πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα κληθεῖσα εἰς Αὐλίδαν ἀνάρπαστος γενομένη ὑπὸ τῆς Ἄρτεμιδος μετήχθη εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων, θυσιασθείσης ἀντ' αὐτῆς νεβροῦ (πρβ. Πρόκλ. Χρηστομάθ.). Ὁ ποιητὴς τῶν Κυπρίων, ἵνα μὴ ἡ παράδοσις περὶ τῆς θυσίας τῆς Ἰφιγενείας φανῇ διαφωνοῦσα πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μνημονευθὲν χωρίον τῆς Ἰλιάδος, παρεδέξατο τέσσαρας θυγατέρας διακρίνων τὴν Ἰφιγένειαν ἀπὸ τῆς Ἰφιανάσσης (πρβ. Σχολ. εἰς Σοφ. Ἦλ. 157).